

J.M. KÖHLER

VZTEK V RÁJ

J. M. Köhler

Vztek v ráji

Kapitola 1

Lilo nepřetržitě už čtrnáct dní, dusný vlhký vzduch zaplavoval každyčký kousek naší metropole a já se jako ta největší husa pod sluncem pařila v bagančatách až mi ponožky čvachtaly, na sobě kevlarovou vestu, pod kterou stékaly nepříjemné potoky ostře štiplavého potu, na hlavě kšiltovku s vyšíváním znakem policie a náladou někde pod bodem mrazu.

Moje partačka, Romana Hessová, těžce oddychovala vedle mě. Dorazila těsně před začátkem téhle monstrózní akce, k mému úžasu vyfiknutá, jako kdyby se chystala na poslední rande svého života. Její barevně puntikovaná žlutá minisukně a tenké kožené sáčko způsobilo v řadách zásahovky nefalšované zděšení. Jeden vypasenec s pupkem jako zeměkoule nakonec vyhrabal ve voze nějaké hadry, a ona se s nimi pokusila za rohem rozpadající se továrny nalézt přátelství. Záměr jí ale moc nevyšel, vypadala jako panenka zavinutá do hadru na podlahu.

„Náš cíl je tady,“ zahřměl vysoký chlápek s hlavou připomínající koleno, a na přední kapotě nejbližšího vozu přistála mapa zdejšího areálu. „Možná si tady na tu fabriku pamatujete, mládenci.“

Za mládence jsem se zrovna nepovažovala.

„Kdysi tady vyráběli díly do vozů, tramvajů a bůhví čeho ještě,“ pokračoval. „Po revoluci šlo všechno do kytek, a zbyly jenom tyhle barabizny. Co nestačil udolat zub času, rozkradli naši drazí spoluobčané. Takže vážení, v celém prostoru nefunguje elektrina, trčící zbytky drátů ze zdí nepředstavují problém. Rovněž vodárny

přitáhly kohouty, z čehož ovšem plyne, že není funkční ani požární hydrant. Budeme doufat, že ho nebudeme potřebovat, i když ten svinčík uvnitř by určitě potřeboval spláchnout.“

„Ty myslíš, že tam nějaký hydrant býval?“ namítl jeden s černou helmou na hlavě.

„Pochybuj,“ ozvalo se zezadu. „V době, kdy stavěli tenhle komplex, pravděpodobně žádné normy podobného charakteru neexistovaly. Ale mohli ho po válce vybudovat soudruzi, třeba v „Akci Z“, jak se dobrovolně nedobrovolným brigádám říkalo. Fabriku znárodnil pracující lid, nezaplatil ani halíř, tak si alespoň natahal protipožární systém.“

„Tipoval bych,“ zamyslela se černá helma, „že sem poslední revizor hydrantů vkročil před pětadvaceti lety.“

Pár hochů souhlasně pokývalo hlavou, nálada zásahovky šla evidentně nahoru.

Já ale tak trochu nechápala smysl právě probíhajícího divadla. Naším cílem nebylo zlikvidovat teroristickou buňku pomatenců, kteří blaženě usínají v chátrající hale rozpadající se továrny na tuně plastické trhavy, ani bandu vymaštěnců, jejichž nejoddanější přátelé jsou chlast, fet a bouchačka za opaskem. Náš objekt zájmu byl navenek spořádaný muž středního věku, důvodně podezřelý ze závažné trestné činnosti, a bohužel i ohavné vraždy. Po bezesných nocích, které jsem s Romanou trávil na oddělení a kolikrát usínala vsedě za svým stolem, se nám podařilo vlastně čistou náhodou dosáhnout ztotožnění. Žena středního věku, se kterou cestoval městskou hromadnou dopravou, si vzpomněla, že uvedeného muže zahlédla před časem ve foyer známého divadla při družné debatě s jedním populárním hercem. Pověsili jsme na něj sledovačku a on nás za pár dní dovedl k našemu neznámému. Policejní mašinérie se rozjela na plné obrátky a my trpělivě skládali jeden střípek mozaiky

za druhým. Pětatřicetiletý stavař, otec jednoho dítěte, který v nedávné době podal na soud žádost o rozvod, striktně dodržoval svůj každodenní harmonogram. Život nenápadného, který se snadno ztratí v davu, mu evidentně vyhovoval. Jednou týdně ale podnikal výlet do prostoru, kde jsme se právě nacházeli, a my nedokázali zjistit, za jakým účelem. Sledovačka končila u plechového hrazení, dál se z bezpečnostních důvodů neodvážila. I když jsme celý prostor přes den lehce prošmejčili, mimo harampádí a nechutných lidských exkrementů jsme nic nenašli. To byl také hlavní důvod, proč jsme s Romanou požádaly o zajištění. Ani jedna z nás však nečekala, že se zde objeví armáda a organizace zásahu nabude rozměrů přípravy na odpálení jaderné mezikontinentální rakety.

„Berete na vědomí i podzemní prostory?“ ozvala se Romana.

Zhruba tak dvoumetrový pořízek, jeden z těch co tak vehementně pokyvoval hlavou nad stupidní úvahou o hydrantu, se k ní otočil a s úsměvem, který podtrhoval mizernou inteligenci, pronesl: „Tohle je fabrika z první republiky, dámo. Myslíte si, že se tenkrát stavěly podzemní garáže? Tohle není supermarket, křehotinko.“

„Přesně tak,“ přitakal další exot vedle něj, který pro změnu budil dojem, že mu nepatřičně natekla hlava. Pohled na tuhle družinu neohrožených byl děsivý.

Romana začala brunátnět, ale zasáhl velitel, stále opřený oběma rukama o mapu, kterou trpělivě zkrápěl déšť.

„Uklidni se, Křeček!“ Ani se k němu neotočil, zkušenosti zřejmě hrály svou roli. „Podzemní prostory se nacházejí ve třech halách,“ pokračoval, jako by se nic nestalo. „Současný majitel tohohle ghetta nás ubezpečil, že před třemi lety nechal všechny vchody do podúrovňových částí objektů zabezpečit proti vniknutí. Jedná se

o tyhle haly.“ Nad každým jednotlivým nákresem udělal významný kruh ukazovákem.

„Jsou zazděné?“ chtěla jsem vědět. Při naší obhlídce před několika dny jsem se do podrobného zkoumání raději nepouštěla. Mám panickou hrůzu z krys a jiných, podobných zvířátek.

„Bohužel ne,“ pokračoval velitel zády ke mně. „Použili dřevěné fošny. Normálně je na férovku nahulákali do zdi, takže překážka tak pro mrňavého caparta. Pro nás z toho plyne, že jsou fakticky nezabezpečené, a budeme je muset vyčistit.“

Čištění, neboli prohlídky prostor jsem se nehodlala účastnit, určitě mě uspokojí ujištění Křečka a party kolem. Na Romaně jsem zpozorovala podobný postoj.

Velitel se napřímil, sbalil mapu a otočil se směrem ke mně. „Kapitánko Hoffmanová, existuje něco, co jste na naší osobě vytěžila, a o čem bych měl já a můj tým vědět?“

„Předně musím konstatovat,“ začala jsem bojovně, „že jsme nežádaly o přepadové komando, ani o odstřelovače, stojícího na střeše projíždějící tramvaje, kapitáne. Jde nám v lepším případě o pouhý monitoring aktivity našeho podezřelého, v horším případě, když už nebude jiná volba, o jeho zadržení. Dost dobře nechápu, že jsme se tady sešli zrovna v takové sestavě...“

„Dál!“ skočil mi do řeči, jako bych ho nudila a pár obličejů se protáhlo do škodolibého úsměvu.

Připadala jsem si před nimi jako nána, která neumí do pěti počítat. Ale přesně tam mě a Romanu chtěli mít. Jsem přímo alergická na podobné situace. V poslední době nabubřelost některých oddělení policie vyrostla do závratných výšin. Uvnitř sboru vznikly ostrůvky, které si navzájem konkurovaly, každý oplýval chytrostí investigativního zpravodajství komerčních stanic, připustit chybu či omyl znamenalo spáchat dokonalou profesní

sebevraždu. Nedůtklivost a vztahovačnost byly na denním pořádku, jedno oddělení shazovalo druhé a situace došla až tak daleko, že na policejním ředitelství velitelé jednotlivých útvarů přesně věděli, kdy zasedne k obědovému stolu pomyslná konkurence, a striktně se navzájem vyhýbali. Prostě spolupráce, jak se patří.

„Neexistují žádné nové poznatky, které by nebyly uvedeny v důvodové zprávě,“ odsekla jsem. „Pakliže jste se dostali alespoň tak daleko, a přečetli jste si ji, víte přesně to samé, co my.“

„Nemusíte být tak jedovatá, kapitánko.“ Odlepil se od přední kapoty služebního vozu. „Máme společný cíl, ne? Dostat škodnou z ulice. Já za svůj tým ručím. Jen jsem se chtěl ubezpečit, že i vy stojíte za tím svým, nic víc.“

Zhluboka jsem se nadechla, tak, aby můj herecký štěk všichni zaznamenali. „Jsem samozřejmě ráda, že jste taková profesionální parta, ale, jen tak mimochodem, my také nepracujeme u nazdárků. Nicméně bychom s ním potřebovali ještě někdy hovořit. V mrazáku na soudním je nám platný jako mrtvému zimník.“

„Takže si můžeme všechno konečně zrekapitulovat,“ přikývl, sáhl do kožené aktovky a vytáhl naši žádost sešitou sponkou i s přílohami. Podobně zareagoval i zbytek přítomných a najednou měli naši zprávu v ruce všichni. Docela mě zaskočili. Zdálo se, že přípravu doopravdy nepodcenili.

„Standa Kadlec, pěkný hezoun,“ pokýval uznale hlavou Křeček nad podobenkou našeho chlápka. „Vypadá jako podařený hajzlík.“

„Jo,“ přidal se Dvoumetrák. „Ksichtí se, jako by mu stará tak rok nedala.“

„Co kdybychom se spíše věnovali přípravě akce,“ vložila se do debaty Romana, „Filozofovat nad jeho ksichtem můžeme později, ne?“

„Ještě jednou si ho pořádně prohlédněte,“ ozval se velitel zásahu. „Určitě sem nechodí obdivovat architekturu, i když je vystudovaný stavař. S někým se tady bude scházet. A bude to asi důležité, jinak by nevážil cestu přes celou Prahu, ke všemu ještě pravidelně.“ Zvedl zrak a podíval se na mě. „Nejsou v tom drogy?“

„Podle našeho dosavadního zjištění v omamných a psychotropních látkách nejede,“ odpověděla jsem se vší vážností. „Protidrogové se vyjádřilo negativně.“

„Napíchlí jsme snad všechny možné kanály a zdá se, že je čistý jako lilie,“ doplnila Romana. „Tedy alespoň v tomhle směru.“

„Tak proč tady sakra šaškujeme?“ zareagoval Křeček, který již delší dobu Romanu se zájmem pozoroval. Měl takový ten slizácký pohled, který jsem přímo nesnášela.

Nemělo cenu je napínat. Důvodovou zprávu k zásahu jsme zaobalily tak, že skutečně nebylo zřejmé, z čeho našeho muže podezíráme. Umožňoval nám to jeden z předpisů o utajení. Určité akce v policejních řadách musíte do poslední chvíle držet pěkně pod pokličkou. Peníze jsou mocný nástroj, a početná řádka policistů má životní úroveň takovou, že si nemohou zrovna vyskakovat. Eliminujete tím vlastně riziko. Oni všichni věděli, že pocházíme z oddělení, které se téměř výhradně specializovalo na vraždy, a i když bylo právě rozděláno zhruba deset případů, nemohli přesně odhadnout, o který se jedná, nehledě na fakt, že jsme se mohly vrtat v nějakém pomníku, na který v archivu trpělivě usedal prach. „Jde o...“ a udělala jsem krátkou pauzu. Všichni na mě zírali, nikdo ani nedutal. „Jde o dětskou pornografii.“

„Do háje!“ napřímil se Křeček, a naoko teatrálně zatřepal tělem. „To jakože sem chodí prznit malé holčičky?“ Rozmáchl se rukou směrem k halám. „Chcete nám naznačit, že tam najdeme nějakou

nahou nezletilou na smradlavém kanapi a on tam bude křepčit ve spod'árách s kamerou v ruce?"

Atmosféra zhoustla. Pár jedinců nervózně přešlapovalo, Dvoumetrák si otřel pot z čela do pravého rukávu.

„Nemyslíme, že tady ta videa točí,“ snažila jsem se uklidnit nervozitu. Tenhle typ zločinu dokáže i s tak vycvičeným týmem dost zamávat, zvláště když se v něm nachází spořádání otcové od rodin. „Nemáme ani potvrzeno, že vůbec nějaká videa natáčí, ale určité indicie naznačují, že je zapojen do distribuce. Sledovačka na něm visí už pár dní, a zdejší prostředí je zatím jediné hluché místo v našem časovém snímku.“

„Paráda,“ pokýval hlavou Křeček a nakopl prázdnou plechovku od Coca Coly, která odlétla ke zdi. „Takže vítejte na srazu úchyláků.“

„Myslel jsem, že tyhle kšefty jedou dneska po internetu,“ podotkl Dvoumetrák.

„Internet začíná být strašně nebezpečný,“ pronesl klidně velitel.

„Přesně,“ souhlasila jsem. „Podobný typ kriminality je ostře sledován, zálohují se celé servery, monitoring běží prakticky nepřetržitě. Nastává pomalu doba osobního kontaktu a předávání materiálu z ruky do ruky. Trh se postupně adaptuje a některé formy asociálního chování hledají cestu, jak dál.“

„Tak asociální chování?“ konstatoval Dvoumetrák a provokativně se zhoupl v kolenou. „Já bych ho asociálem teda nenazýval. Pro mě je to normální, prachobyčejný...“

„Na tvůj názor se nikdo neptal, Novotný,“ zasáhl opět velitel.

Křečkovi vysvětlení ale pořád nestačilo.

„Co má vaše oddělení společného s dětskou pornografií? Myslel jsem, že děláte vraždy.“

„Některé věci se navzájem nevylučují, nemyslíte?“ uzavřela jsem debatní kroužek. Více jsem prozrazovat rozhodně nechtěla.

Pár lidem ale mozkové závity překvapivě zafungovaly, a jedním z nich byl samotný velitel.

„Takže ta vražda ve Slivenci. Okay, hoši. Rozdělíme se do pěti skupin. Máme tady čtyři haly, to znamená čtyři skupiny a ta poslední nám bude krýt záda v otevřeném prostoru. Máme pět hodin, náš parazit přichází obvykle kolem osmé. Zaujmeme pozice a počkáme si na něj. Monitorujeme pohyb každé osoby, která do objektu vnikne. Kolem všech přístupových bodů do areálu se budou zhruba od půl osmé motat naši, stačí jim dát echo, a seberou každého, o koho požádáme. Nejsme na manévrech, ani na střelnici, tak si to laskavě každý z vás uvědomí. Od půl osmé všichni povinně aktivují záznamové zařízení a kamery. Vypínají se až po skončení zásahu. Je snad někomu něco nejasného?“

Mručení a váhavé kroucení hlavou. Připadalo mi, že i tohle mají nacvičené.

„Co bude s námi?“ podotkla jsem nesměle.

Velitel udělal krok blíž a dal si ruce v bok.

„Byl bych nejraději, kdybyste zmizely, obě dvě. Může to být nebezpečné, nemáte výcvik. A potom, chovaly byste se jako slon v porcelánu.“

Neměla jsem nejmenších námitek. Představa stráveného podvečera s Křečkem v zádech a tunou páchnoucích odpadků před nosem mi naháněla husí kůže.

„Může mi v tom případě někdo laskavě vysvětlit, proč jsem se musela převlékat do těch smradlavých, hnusných hadrů?“ protestovala Romana. Dala si záležet na opovržlivém tónu.

Naklonil se k ní a s úsměvem zasyčel: „Abyste si v případě akce nenatrhla prádlo!“

Kapitola 2

Jako dočasné útočiště nám posloužila cihlová přízemní stavba notně připomínající vrátnici. Místa po okenních tabulkách vyplnily dřevěné desky, na jedné stěně uvnitř dokonce stále visela nástěnka z dob rozkvětu zdejšího areálu. V pravém horním rohu kdosi přišpendlil podlouhlou černě vyvedenou cedulku „*Vzpomínáme*“ a pod ní umístil parte, pravděpodobně bývalého zaměstnance. Prohlédla jsem si datum posledního rozloučení a trochu se zarazila. Jednalo se o pouhých deset let, vsadila bych se, že od konce fabriky uplynulo minimálně dvacet. Faktem však zůstávalo, že jsem se v těchto končinách zase tak často nevyskytovala, tudíž mě agónie zdejšího místa jaksi minula.

„Musely tady dělat tak dvě tisícovky lidí,“ pronesla odevzdaně Romana, opřená o železnou zárubeň dveří. Hleděla na tu tichou zkázu a se zájmem si prohlížela rozpadající se objekty. „Dokážeš si to představit? Někteří tady strávili třeba čtyřicet let produktivního věku. Každý den, stejné píchačky, stejné místo u soustruhu, stejná kantýna, jedny a ty samý blafy na talíři.“

„Existuje početná skupina obyvatel, kteří na tu dobu velmi rádi vzpomínají,“ upozornila jsem. „A pokud se nemýlím, neustále jich přibývá.“

„Jasně,“ povzdechla. „Například komunisti, ne?“

Pohlédla jsem na ní a chvíli přemýšlela. Nesdílela jsem její názor, ale nechtěla jsem se přít. Každý má právo na vlastní úhel pohledu. Nostalgie a volání po starých pořádcích některé z nás bude

provázet ještě dlouhou dobu, to bylo jasné. Ale obzvlášť starší ročníky rády vzpomínají z naprosto odlišných důvodů, nežli je stranická knížka zabarvená do ruda. Jejich myšlenky míří na dobu, kdy byli zdraví, plni energie a třeba i zamilovaní, kdy se těšili, co jim život ještě přichystal. Raději jsem přehodila řeč na jinou kolej a opatrně se dotázala: „Prosím tě, kam ses dneska vystrojila?“

„Co je ti do toho?“ zareagovala podrážděně. „Seš Matka Tereza, nebo co?“

„Tak promiň,“ pokrčila jsem rameny. „Příště se už ptát nebudu. Ale dovol, abych tě upozornila, žes vypadala dost katastrofálně.“

Hlasitě vzdychla, téměř neznatelně zakroutila hlavou, a pak z ní vypadlo: „Měla jsem schůzku. Stačí?“

Postavila jsem se vedle ní do dveří.

Děšť mírně polevil, v tuhle chvíli lehce mrholilo. Přitom podle předpovědi počasí, které tak zoufale nevycházejí, měly být už dva dny příjemné podzimní teploty.

„Hodláš se dát dohromady s masochistou?“ zajímala jsem se.

Tvář jí opanoval úsměv, ale neotočila se ke mně. Jen zamyšleně pronesla: „Je mu skoro sedmdesát, takový roztomilý dědula. Minule mi říkal, že se mu líbí ženský v minisukních. Víš, prolezla jsem celou skříň, ale našla jenom jedinou.“

Hlava mi informaci moc nebrala. Romana byla úspěšně rozvedená, stejně jako já, oběma nám táhlo na čtyřicítku a obě jsme vidinu fungujícího vztahu s opačným pohlavím doposud nevzdaly. Na rozdíl ode mne, blondýny s konfekční postavou, narostla o pár centimetrů výš a rovněž její mohutnější postava vyžadovala odlišný regál u Marks and Spencera. Nádherné husté hnědé kadeře nosila svázané do ohonu, příjemný, ale přísný obličej dokreslovaly hluboké modré oči a úzké obočí. Pokud jsem si však dobře vzpomínala, nikdy nehovořila o dědečkovi. Žila jsem v domnění, že

žádné prarodiče už nemá, ale mýlit se je lidské. Proč by však toužil, spatřit jí v mini? Musela jsem změnit taktiku.

„Není něco, co bys mi chtěla povědět?“

Sklopila hlavu a sevřela rty. Bylo na ní vidět, jak usilovně přemýšlí, a pak tiše pronesla: „Jsem nemocná, Sáro.“

Od šoku jsem sotva popadla dech. Nečekané sdělení zapůsobilo, jako kdyby mi někdo dal pěstí mezi oči. Zmohla jsem se pouze na vyděšeně znějící: „Cože?“

„Nahmatala jsem si před časem takovou malou bulku,“ téměř šeptala. „Je vzadu,“ naznačila pohybem ruky, „pod lopatkou. Zpočátku jsem si nalhávala, že jde o tukový váček, nebo nějakou takovou prkotinu. Znáš to, uzlina, bůhví, jak tomu u doktora říkají. Ale ona se začala zvětšovat. Dostala jsem strach, parťáčko.“

Krve by se ve mně nadořezal. Tohle se mnou skutečně zamávalo. Stála jsem jako opářená, nohy mi přirostly k podlaze a dokonale zdřevěněly.

„Jak dlouho si s tím chodila, než si šla k lékaři?“

„Nevím, asi půl roku.“

„Proboha,“ vypadlo ze mě.

„Chodím k jednomu roztomilému dědouškovi...“

Začala jsem se lehce třást, jako by na mě přišla zimnice.

„Sakra Romano! Dědu nech stranou, ty potřebuješ nějakého špičkového specialistu! Tohle není žádná legrace. Na ničem nezáleží víc, než na zdraví, ostatní může jít klidně do háje. Ale ty musíš bojovat!“

Otočila se ke mně a pohlédla mi přímo do očí. Cítila jsem z ní sílu i pokoru, téměř jsem ji nepoznávala, naší Romanu, věčně našťvanou, paličatou, pro většinu oddělení naprosto nesnesitelnou.

„Roztomilému dědouškovi,“ pokračovala dál stejnou tóninou, jako by mě nevnímala, „který je ve svém oboru naprostá kapacita. Slib mi něco.“

Mlčela jsem hrůzou.

„Necháš si to pro sebe.“

Nic, nebyla jsem schopna slov. Jen jsem s pootevřenými ústy těžce oddychovala.

„Musíš mi to slíbit,“ zašeptala.

Přikývla jsem zrovna ve chvíli, kdy se rozezvučela vysílačka za mým opaskem. Křaplavý hlas oznámil: „Šestka pro dvojku. Objekt vyrazil ze svého bydliště směrem k vám. Držíme se za ním.“

Cvaknutí a další hlas: „Dvojka pro šestku. Rozumíme. Jsme na pozicích.“

Vysoké pípnutí naznačovalo naléhavý příspěvek. Zdálo se, že v éteru bude pěkně živo.

„Sedma všem. Máme krytý všechny díry?“

Poznala jsem hlas Křečka. Dírami myslel místa, kudy mohou proniknout osoby do areálu.

„Jednička všem. Všechny díry krytý.“

„Sedma všem. Tak kde se tady vzali ti parchanti? Pět osob severně od haly číslo jedna.“

Odpověď nepřišla okamžitě, připadalo mi, že druhá strana usilovně debatuje uvnitř velitelského vozu nad vzniklou situací. Po chvíli váhavý hlas nejistě oznámil: „Jednička všem. Všechny díry stoprocentně krytý.“

„Sedma všem.“ Křeček začínal být nervní, dokázala jsem si představit, jak se potil vzteky. „Já sice vím, že čtrnáct dní lije jako z konve, ale nechcete mi ksakru nabulíkovat, že vyrostli jako houby po dešti, že ne?“

„Jednička všem. Opakuji: všechny díry krytý. Tam nemůžou být žádné osoby.“

„Sedma všem. V tom případě končím a odcházím do cvokárny. Mám totiž vidiny.“

„Máš někde mapu toho areálu?“ zeptala se Romana.

Rychle jsem prohrábla příruční aktovku, kterou jsem po našem příchodu položila na podlahu, a vytáhla několikrát přeložený obrovský nákres všech budov. Rozložila jsem ho nedaleko dveří. Obě jsme poklekly na papír a začaly hledat halu číslo jedna, ale hlavně část severně od ní.

„Co je tohle?“ dotkla se nehtem jednoho místa. Bylo tam pár čar, navzájem přeškrtnutých.

„Nevím.“ Přemýšlela jsem, ale nic mi podobné klikyháky nepřipomínaly. „Nejsem projektantka, asi nějaký symbol, nebo co.“

„Koukej,“ posunovala prst dál po nákrese. „Vedou od toho dvě symetrické čáry, a jdou kolem haly jedna...“ začala ustupovat po kolenou ke kraji, „...až,“ a zarazila se. „Do háje, vždyť vedou až sem k nám. Musíme je mít přímo před očima.“

Obě jsme vleče hleděly otevřenými dveřmi ven a snažily se něčeho chytit. Něčeho, co by symbolizovalo naše čáry.

„Nic nevidím,“ utrousila Romana. „Co když hledáme kanál, který je v zemi.“

„Ty osoby přece nevystoupily z kanálu,“ nesouhlasila jsem. A pak jsem se zarazila a ukázala přímo před sebe. Zhruba dvě stě metrů od nás ze země trčela v nepřírozeném úhlu nakloněná značka upozorňující na nechráněný železniční přejezd.

Pousmála se.

„Jasně, stará železniční vlečka. Dostali se sem po kolejích. Musí tam být vzadu nějaká brána, na kterou naši zapomněli.“

Okamžitě jsme byly na nohou.

Romana vytáhla vysílačku a stiskla komunikační tlačítko.

„Záloha všem, opakují, záloha všem. Na mapě je zakresleno něco, co vypadá jako stará železniční vlečka. Tam vzadu musí existovat nějaká brána. Máme jí pokrytou?“

„Jednička všem, a zvláště záloze,“ zapraskalo v černém přístroji. „Komunikační kanál je určen pouze pro nejnnutnější případy. Opakují: nejnnutnější případy. A žádná brána s železniční vlečkou tady není.“

Pohlédly jsme nevěřícně na sebe, Romanu ta odpověď evidentně rozladila. Vztekle zmáčkla knoflík a zakřičela: „A jak se sem asi dostávaly vlaky, když jsou tady železniční koleje? Myslíš si, že sem létaly vzduchem?“

„Záloho,“ ozvalo se téměř okamžitě. „Neblokujte komunikační kanál. Vaší námitku necháme prověřit.“

„Kdy?“

Bez odezvy. Do hry se ale vrátil Křeček.

„Sedma všem. Moje vidiny právě zalezly do haly jedna. Osmo, už bys je měl vidět.“

Na displeji vysílačky se objevila číslice osm a přístroj dvakrát rychle zapípal. Znamení, že osmička nemůže bezpečně komunikovat.

„Navrhuju zmizet,“ řekla Romana a dala si vzdorovitě ruce v bok. „Tahle parta je schopná se navzájem postřílet.“

„Myslíš bránu pro vlečku?“ chtěla jsem se ujistit.

Přikývla.

„Musely bychom projít původní administrativní budovou a poté kolem zdi. Nebudeme mít krytí.“

„Budeme se krýt vzájemně,“ navrhla.

Napojila jsem externí miniaturní sluchátko na komunikátor a zastrčila ho do pravého ucha. V prostoru jsme se musely pohybovat

jako myšky, nebylo myslitelné, aby začala hulákat jednička na celé okolí. Pro jistotu jsem zkontrolovala svou zbraň, i když jsem ji k smrti nesnášela. Když jsem byla připravená, Romana zdvihla palec pravé ruky. Půjde tedy první, a já za ní.

Vyrazily jsme.

Kapitola 3

Následujících zhruba sto metrů nám trvalo přibližně dvě hodiny.

Na krátkých vlnách mezitím běžela vzrušená debata na téma zpackaného zajištění. Usilovně se hledal obětní beránek, na kterého by bylo možné všechno hodit, a jako nejvhodnější kandidát se rýsoval někdo nejlépe mimo policejní sbor, což je naprosto logické. Naši odvedli práci spolehlivě, oni za nic nemůžou. Ale takový projektant, který před padesáti lety zakreslil vlečku do nákresu tak, aby odpovídala tehdejšímu zvyklostem, ale už ne těm současným, o kterých neměl ve své době ani páru že budou vůbec existovat, to už bylo na pováženou. Kdyby tak čistě náhodou byl už po smrti, policejní postupy by zářily neposkvrněnou čistotou. Fakt, že brána pro vjezd nákladních vagónů zůstala nestřežena, překvapivě nikoho neznepokojoval. Na můj dotaz, co se tedy bude s nezajištěným místem dít, jsem dostala odpověď, že v současné situaci nedisponujeme potřebnými kapacitami. Jinými slovy: máme hluché místo, ale jsme tak dobří, že o něm alespoň víme.

Pětice mladíků zmizela v hale číslo jedna, a od té doby se hlídka nepřihlásila. Netušila jsem, co tam dělají, jestli si hrají na schovávanou, nebo po sobě házejí zbytky cihel, v dnešních teenagerech se nevyznám. Pro ně byly zdejší budovy určitě rájem skýtajícím neopakovatelné dobrodružství, to jsem si dokázala živě představit.

Náš objekt zájmu vnikl do areálu před minutou, a od té doby byl klid.

Ručičky na hodinkách poskočily vpřed, slunce pro dnešek ukončilo svou pout', ale nepanovala taková ta neproniknutelná tma,

jako někde na venkově. Když přijíždíte v noci k našemu městu, vidíte už z dálky lehce svítivou kopuli, která jako by obepínala všechny stavby. Zřejmě se jedná o efekt každé metropole, která se dusí vlastním smogem, a vyzařuje nezměrné množství zářivé energie.

Cestu otevřeným prostorem podél betonové zdi k bráně jsme s Romanou vzdaly, naše akce už postrádala z časového hlediska smysl. Bývalá administrativní budova, kde jsme se nacházely, nás neskutečně zbrzdila. Fungovala totiž jako dokonalý labyrint. Ve chvíli, kdy jsme si myslely, že projdeme do další části, narazily jsme na zazděné dveře a byl konec. Následovala cesta zpět, otestování jiné trasy s identickým výsledkem a nakonec přesun do jiného podlaží. Po celou dobu nás provázel zatuchlý vzduch s nádechem hníloby, vznášející se prach, který se usazoval v očích a tíživá atmosféra, jako kdyby tam s námi byli duchové, a bedlivě sledovali každíčký krůček, který jsme si dovolily na půdě jejich království udělat. Naše etapa skončila v přízemí, zhruba v polovině délky celé nehostinné budovy, u dokořán otevřených dveří s výhledem na dvě haly. Napravo od nás pokračovalo schodiště do sklepení, kam jsme se neodvážily. Na stejné jsme narazily i v přední části.

V uchu mi zapraskalo sluchátko.

„Devítka všem. Objekt se pohybuje směrem k hale číslo tři. Drží se těsně při zdi. Je ho docela blbě vidět, úplně splývá s okolím.“

„Jednička všem. Akce pokračuje. Nesmí se nám ztratit z očí. Jenom doufám, že nevleze do haly jedna a nepotká tam ty haranty. Osmičko, jak to u vás vypadá?“

Osmička, usazená ve zmiňované hale, odeslala signál, že nemůže hovořit.

„Devítka všem. Pořád mašíruje kolem zdi, začínám ho mít z dohledu. Bude to na tobě, dvanáctko.“

„Dvanáctka všem. Pozitivní kontakt. Minul halu tři a pořád pokračuje podél zdi.“

„Jednička dvanáctce. Jak daleko je od haly jedna?“

„Dvanáctka jedničky. Pořád šmajdá kolem té zdi, takže se vlastně od haly jedna mírně vzdaluje. Vypadá to, jako by ho ty haly vůbec nezajímaly. Pořád kopíruje obvodovou zeď.“

„Kam může jít?“ zašeptala Romana.

„Pakliže bude pokračovat stále podél zdi?“ odpověděla jsem otázkou.

„Do háje!“ zaklela. „To dojde k té nestřežené bráně.“

„A co by tam asi hledal?“ Otočila jsem se k ní. „Uvažuj. Navštěvuje tohle místo pravidelně. Předpokládáme, že tady mívá schůzky a podívej se kolem, najdeš tady milión míst, která jsou mnohem vhodnější. Proč by si dával s někým rande pod širým nebem, někde u brány? Vždyť prší. Myslíš si, že budou debatovat pod deštníkem?“

„Ale jde tím směrem,“ argumentovala.

„To je neoddiskutovatelné,“ uznala jsem. „Body strážení se vybíraly na základě informací sledovačky, že?“

„Jasně,“ souhlasila. „Vlezl do areálu a ztratil se někde u hal. Dál za ním nikdo nešel.“

„Ztratil se u hal,“ přemýšlela jsem, „ale nikdo nepotvrdil, že by do nějaké vůbec vstoupil.“

„No počkej,“ zarazila se. „Co tím chceš naznačit? Po té straně, jak jde, nic jiného není. Ta zeď vede jenom podle těch hal, tam skutečně nic není,“ trvala na svém, „vzadu kus travnatého porostu a vyskládané betonové panely. Jinak naprostá nula. Jestli myslíš, že je tam nějaký tajný východ z podzemní chodby, tak to se mýlíš.“

Pousmála jsem se a řekla: „Předpokládám, že sledovačka potvrdila, že se vždycky vracel zpět tou samou cestou.“

„A kudy by se asi měl vracet?“ nechápala.

Chytila jsem ji za ruku, přitáhla blíže a zašeptala: „Romano, on do žádné haly nejde.“ Už jsem o tom byla přesvědčená. „On jenom obhlíží terén.“

„Cože?“

„Je to jednoduché,“ pokračovala jsem. „Vejde do areálu, drží se boční zdi a v klidu ho celý obejde. Získá tím přehled, jestli se něco neděje. Ví, že když se mu něco nebude zdát, může se kdykoliv otočit a zmizet. Jakmile nabude pocitu bezpečí, dorazí na místo schůzky. No a zpět zamíří tou samou cestou.“

„Počkej,“ nervózně zacloumala mou paží. „Na konci zdi je přece pravděpodobně brána pro tu zpropadenou vlečku, na tom se snad shodneme, ne?“

„Proboha, prober se! Brána, nebo nějaký vjezd tam asi bude, ale zed' pokračuje přece i za ní!“

„No jo, tam ale žádné haly nejsou, tam je akorát...“ Najednou se zarazila, zřejmě jí došly souvislosti. „Aha,“ zakřenila se. „Máš sakra pravdu. No tak to je bombová záležitost. Vždyť on jde přímo k nám.“

Kapitola 4

Nejdříve jsme zaslechly podezřelý šramot z nějaké místnosti budovy, ve které jsme se nacházely. Nemohl pocházet od krysa, ani se nejednalo o švehlení větru prohánějícího se po různých koutech díky vymláceným okenním tabulkám. Zněl až moc rytmicky, jako by někdo opatrně našlapoval a v tichosti se přesouval na předem domluvené místo.

Romana sáhla pro vysílačku, pravděpodobně chtěla odeslat nouzový signál, ale já ji zarazila a zakroutila nesouhlasně hlavou. Takový krok si nemůžeme dovolit. Informace o policistovi v nebezpečí a identifikace naší vysílací stanice by nasměrovala zásahovku do míst, kde by nás očekávali. Do bývalé vrátnice. Nikoho by nenapadlo, že jsme se svévolně, vlastně proti všem předpisům přesunuly do vedlejší budovy.

Ozvala se rána, cosi těžkého muselo dopadnout na podlahu. Vzpomněla jsem si na staré vysazené dveře vyskládané v prostřední části prvního patra. Je možné, že jedny spadly. Ale kroky pokračovaly vesele dál. Z toho ovšem vyplývalo, že si je dotyčná osoba zcela jista svým bezpečím.

„Dvanáctka jedničky,“ ozvalo se mi v pravém uchu. „Ztratil jsem ho z dohledu.“

„Jednička dvanáctce. Co se děje, sakra! On se nezastavil u těch hal?“

„Dvanáctka jedničky. Ani nenaznačil pohybem, že by ho zajímaly. Normálně pochodoval podél té zdi a zdálo se mi, že občas popoběhl. Asi má naspěch.“

„Jednička dvanáctce. Někdo to tady pořádně zpackal. Všichni zůstanou na místech. Třeba je opatrný a chce si nejdříve zkontrolovat, jestli je čistý vzduch. Možná jde taky k té bráně, jak o ní mluvily ty dvě krasotinky.“

Romaně se napnuly všechny svaly. Tak už jsme krasotinky, a ne záloha.

„Idiot, jeden,“ procedila mezi zuby.

Naklonila jsem se až k jejímu uchu a zašeptala: „Musíme se rozdělit. V naší části budovy víme pouze o dvou únikových bodech. Já zůstanu tady, a ty se vrátíš opatrně k tomu prvnímu, jak tam vede další schodiště do sklepení.“

Přikývla.

„Nic víc nemůžeme dělat. Budeme trpělivě čekat. Všechno dobře dopadne.“

„Blbost,“ nesouhlasila a namířila ukazováček směrem ke stropu. „Kudy se sem dostal ten nad námi?“

Pokrčila jsem rameny. „Naši se evidentně připravili na haly, s administrativní budovou nikdo nepočítal, o vlečce nemluvě. Budeme lehce improvizovat. Až skončí akce, možná zjistíme víc.“

Zhluboka povzdychla. „Bud' opatrná. A zapni kameru.“ Potom se otočila a začala tiše našlapovat po krátkém betonovém schodišti, až zmizela za rohem.

Nahmatala jsem přístrojové vybavení na pravoboku, a aktivovala miniaturní kameru přichycenou suchým zipem na levém rameni a zároveň zvukový záznam. Schovala jsem se do zádveří tak, abych byla krytá před otevřeným prostorem a přitom měla na

mušce každého, kdo vejde dovnitř. Kdyby udělal dva kroky, mířila bych mu do zad. Jasná výhoda.

„Jednička všem. Pořád nic?“

Naslouchátko mi začalo lézt na nervy. Probouzelo se vždycky, když jsem to nečekala a od toho pištivého zvuku mě začínala bolet hlava. Přehodila jsem zbraň do levé ruky, vytáhla přístroj z ucha a schovala ho do kapsy.

Zírala jsem do země, nehýbala se a skoro nedýchala.

Osoba o patro výše se identifikovala jako mužská. Typický hluboký baryton začal hlasitě vulgárně vykřikovat nechutné výrazy. Podle jeho slov je to naposledy, co se tady pohybuje. Příště si bude muset druhá strana pořádně připlatit, jinak se na tuhle šaškárnu vykašle a nic z toho nebude. Osobně jsem neměla nic proti.

A pak nastal nečekaný zvrat.

První výstřel přišel odněkud zvenčí, určitě ne z administrativní budovy. Táhl za sebou ale ozvěnu, takže jsem předpokládala, že pocházel z některé haly. Následovaly ho v krátkém časovém úseku další dva, jeden podobný, druhý měl trochu odlišný zvuk, určitě pocházel z jiné zbraně. Na prostranství mezi halami se daly do pohybu nějaké osoby, odhadovala jsem, že jsou to naši, co měli zajišťovat okolní prostor. Byl slyšet dusot jejich obuvi po šterku, a vzdalovali se ode mě.

Osoba o patro výše se rozhodla dnešní kšeft odpískat. Jak zdrhala, porazila další dvoje dveře. Připadalo mi, jako by se při každém dopadu celá opuštěná budova otrásla v základech.

Kadlec vběhl do mého zorného úhlu téměř vzápětí. Poznala jsem ho i v tom šeru, na jeho fotku jsem se dívala snad stokrát. Byl už na druhém schodu, když jsem zvedla odjištěnou zbraň a zamířila.

„Stát!“ vykřikla jsem. „Policie České republiky.“

Zastavil se zády ke mně.

„Zvedněte ruce nahoru a pomalu se otočte!“

Ani se nehnul.

„Řekla jsem ruce nahoru! Chci vidět ty ruce!“ křičela jsem. „A žádné blbosti!“

Začal se pomalu otáčet směrem ke mně, paže měl ale podél těla.

„Ty ruce, Kadlec!“ zařvala jsem a doufala, že když ho oslovím jménem, zjistí, že hra skončila.

Dokončil otáčku a naše pohledy se střetly. Měl vyděšený, divoký výraz. A v pravé ruce malou zbraň.

Udělala jsem krok vzad a zapřela se o zeď. „Odhod'te to za zem! Nepokoušejte se o žádné hovadiny, Kadlec! Takhle to nemusí skončit! Vy máte přece na víc!“

Pozvedl zbraň a odhodlaně pronesl: „Já do kriminálu nepůjdu.“

Zachvátila mě panika. „Co blbnete?“ zavřeštěla jsem jako smyslů zbavená.

Stiskl spoušť a ozvalo se tiché cvaknutí. A nic.

V tu chvíli jsem už ale nedokázala zastavit svůj pohyb.

Vystřelila jsem.

A jemu na prsou vyrostla krvavá růže.

Kapitola 5

Dorazili všichni, které jsem znala, z našeho oddělení chyběla snad jen uklízečka po mateřské, paradoxně možná jediná, kterou bych chtěla vidět. Pokud dojde během policejního zásahu ke zranění nebo úmrtí, a je prakticky jedno, jestli se jedná o těžkého zločince s trestním rejstříkem velikosti bulvárního deníku, lidumila, který se nacházel v nepravý čas na nepravém místě, nebo dokonce policistu, který měl fakt smůlu, nastává problém. Spadnete do bubnu pračky, ze kterého není úniku.

V naší republice, když několikanásobný recidivista šplhá po hromosvodu na balkón, aby vám ulehčil od trochy toho majetku, a lekne se vašeho kocoura, který se spokojeně sluní nedaleko dveří, mohou vám nastat krušné chvílky. Pokud totiž spadne dolů a zlomí si nohu, nedej bože aby bylo po něm, máte zaděláno na pěkné opletačky. Zřejmě uběhne pár let, nežli se ocitnete uprostřed soudní síně, kde se vás budou snažit odsoudit, že jste si to zuřivé a nenávistné zvíře měli lépe ohlídat. Marně budete argumentovat tím, že dotyčná osoba na hromosvodu neměla vůbec co dělat, že existují i poctivé způsoby obživy. Jeho matka pro vás bude žádat exemplární trest, dvakrát se rozbere, třikrát upadne do mdlob. Společně s právním zástupcem samozřejmě nezapomenou vyčíslit adekvátní finanční náhradu a až uvidíte tu částku, sekne to s vámi taky. Nikdy si ale neuvědomí, že toho grázla vychovala a že by právě ona měla stát na vašem místě.

U policie je situace podstatně horší. Vylezou švábi, běžně zalezlí v kancelářích, o kterých jste neměli do té doby ani potuchy. Nebudou na vás útočit, tak se koneckonců švábi nechovají. Ale budou kolem vás trpělivě kroužit, a když jednoho zašlápnete, kupodivu se objeví další, ještě nenasytnější. Tak dlouho se za vámi potáhnou a budou vám otravovat život, až si jednoho dne položíte otázku, jestli vám vůbec policejní práce stojí za námahu. Jen skutečný polda, který pořád ještě věří ve spravedlnost, byt' kolikrát slepou, tlak ustojí.

Nebylo to poprvé, co jsem použila zbraň proti člověku. Před pár lety jsem zastřelila jednu kreaturu, která s lidstvím neměla mnoho společného. Snad jen podobu. Měla dvě nohy, dvě ruce a hlavu, nic víc. Zvěrstva, která dokázala během čtrnácti dnů napáchat, mě často budila ze snu. Ještě půl roku poté jsem seděla na nepohodlné sedačce, dva švábi v kravatě naproti mně, a já odpovídala na naprosto neuvěřitelné otázky, neustále dokola a dokola.

„To okno bylo zavřené?“

„Já nevím, obvykle chodím dveřmi. Okna jsem si nevšimla.“

„A pachatel stál u té postele?“

„Ano, stál vlevo.“

„Na levé straně?“

„No, když stál vlevo, tak to asi bylo na levé straně. Vy držíte propisku v pravé ruce, levá strana je ta opačná.“

„Ehm, dobrá. Pojd'me se vrátit k tomu oknu. Stále mi není jasné, jestli bylo otevřené, nebo zavřené.“

Tenkrát jsem měla fakt sto chutí se vším praštit.

Kadlece transportovali vrtulníkem záchranné služby do nemocnice. Lékař označil jeho stav za kritický a vyslovil obavy z nadcházejících hodin, bližší informace samozřejmě nemohl bez řádného vyšetření poskytnout. Snažila jsem se mu okamžitě po

výstřelu pomoci, ale v podobných situacích jsem se cítila bezradná. Mám právnické vzdělání, ne absolutorium lékařské fakulty a při střelných poraněních hrudi nemá laik mnoho možností. Měla jsem jeho hlavu položenou v klíně, přikryla ho a bezmocně pozorovala, jak z něho vyprchává život. Už nic neřekl, jen chroptěl, z koutku úst mu vytékala krev a podivně škubal nohama. Takhle nás tam našli.

Romana našeho návštěvníka, který tak rád porážel vyskládané dveře, nedostihla. Zůstávalo záhadou, o koho se jednalo, proč tam byl, jakým způsobem se do objektu dostal a kam zmizel. Kolem celého areálu se pohybovali policisté v civilu, a nebylo jich málo. Nikdo si ale ničeho nevšiml, což jsem nechápala. Budeme muset za denního světla důkladně prozkoumat celou budovu, na muže, který prochází zdí, jsem přestala věřit v první třídě základní školy.

Nicméně celá tragédie započala v hale číslo jedna. Partička náctiletých zprvu celkem pokojně přemísťovala harampádí z celé haly na jedno místo u jižního vchodu. Deset metrů nad nimi, na konstrukci, která kdysi držela obrovský jeřáb, se v tu chvíli krčila hlídka číslo osm a se zájmem pozorovala cvrkot pod sebou. Mladíci si dokonce přinesli i příruční svítilny, a rozestavili je tak, aby byla celá hromada náležitě osvětlena. Problémy začala hlídka tušit ve chvíli, kdy jeden z hochů vytáhl Remington Pattern S349, perkusní revolver vhodný tak akorát do westernového filmu, a cvičně vypálil směrem vzhůru. Bohužel, aniž by cokoli tušil, zamířil téměř dokonale. Pouze neuvěřitelnou shodou náhod jsem měla krev na rukou jenom já.

Stála jsem bokem, opřená o zeď haly číslo tři, dost daleko od ostatních. V podobných momentech se vás snaží izolovat, mají vás na očích, neustále vědí, kde jste, a nechávají vás napospas vlastnímu svědomí. Pro ně platí, čím déle, tím lépe. Ale já se sama se sebou srovnala, už když jsem vystřelila. Pro mě neexistovala jiná možnost.

Jediné, co mě užíralo, byla jeho motivace. Ten jeho pohled byl z jiného světa, nikdy jsem neviděla tak zlověstné oči, ze kterých sršela zloba, vztek, a řekla bych i nenávist. Vůbec nebyl překvapený, to byla druhá věc, která mě zarážela. Jako by čekal, že se něco semele.

Zkontrolovala jsem hodinky. Byli tři ráno a začínala mně být zima. U vchodu do administrativní budovy, přesně toho, kde jsem uvnitř použila zbraň, jsem zpozorovala zamračenou delegaci kravat z Generální inspekce bezpečnostních sborů v doprovodu nejvyšší hodnosti našeho oddělení, člověka, kterého jsem si nesmírně vážila, Radlewského. Právě diskutovali s Romanou, která rozhazovala rukama a pravděpodobně se s nimi hádala.

Další příběh dnešní noci, Romana. Až teprve teď mi začínalo docházet, co mi vlastně sdělila. Nedokázala jsem si připustit, ani v tom nejzazším koutku svého srdce, že by se s ní něco stalo. Věděla jsem, že život není spravedlivý, ale takhle krutý přece být nemůže. Nesmí. Já Romanu potřebuji, jako parťáčku, jako kamarádku, jako jednoho ze svých nejbližších. V téhle bitvě budu určitě bojovat s ní, i kdybych se měla dostat až na pokraj sil.

Vydali se směrem ke mně, Romana zůstala u dveří a dohadovala se s Reinmannem, jedním z kapitánů našeho oddělení, který přesně věděl, že nejrychlejší cesta k úspěchu vede přes zadní část těla určitých osob. Jak se blížili, jako by zpomalovali, všichni tři, Radlewski, pomačkané sako s tenkým modrým proužkem, a chlápek ve vázance s veselými obrázky. Toho jsem si dokonce pamatovala. Patřil k těm, kteří mě před lety dusili, jen vzor tenkrát volil konzervativnější.

„Kapitánko Hoffmanová, doprovodíte nás do našeho vozu?“ pronesl chlápek v saku. Jeho kulatý obličej dokreslovaly mohutné kapsy pod zarudlýma očima a zvláštním způsobem popraskané rty.

Takový podpis zanechávají závažné zdravotní problémy nebo alkohol.

Pokrčila jsem rameny a následovala je k neoznačenému Volkswagenu, který fungoval jako pojízdná kancelář. Uvnitř byl těžký, nepříjemný vzduch, kdosi zřejmě vyprázdnil nejlevnější osvěžovač na světě ve snaze přebít původní pachy.

„My dva jsme už měli to potěšení se střetnout, že?“ řekl kravaťák, na jehož jméno jsem si nedokázala vzpomenout.

Zatvářila jsem se neutrálně a s klidem odpověděla: „Potěšením bych to nenazývala, možná jste to tak cítil vy, já ale ne. Tu kravatu máte od syna?“

Otázka ho trochu rozhodila, pohledem ji zkontroloval, a potom, jako by mu došla slova, se podíval na kolegu, který se usadil po jeho pravici.

Ten se nadechl a promluvil: „No, asi tady nejsme kvůli svrškům mého kolegy, že? Máme na talíři hromadu mnohem závažnějších problémů. Podívejte, v Česku máme zhruba čtyřicet tisíc příslušníků a samozřejmě i příslušnic různých policejních složek. Jedná se o bezúhonné a mírumilovné zastánce pořádku, kteří mají za cíl pomáhat a chránit naše občany před havěťí, která je prakticky každodenně obtěžuje, či jim jinak ztrpčuje život. Všichni jsou to hrdí bojovníci, fungují jako ten pomyslný nárazník mezi dobrem a zlem. A tak je taky vnímá okolí. Copak si tito občané, kteří vzhlíží k policii, jako k té poslední modle spravedlnosti asi pomyslí, když někdo z tohoto sboru střílí po nevinných občanech jako někde na divokém západě?“

„Možná jsem se přeslechla,“ zareagovala jsem podrážděně. Tenhle nýmand byl buďto totální demagog, pro což by hovořila ta úvodní řeč, nad kterou bych plakala, nebo jedovatý namyšlený had, schopný svlékat svou kůži dvakrát denně. „Řekl jste nevinných?“

„Ano. O vinně a trestu v našem právním systému rozhoduje soud, kapitánko. Ne nějaký policista.“

„Aha, chápu,“ pokývala jsem hlavou. „Nějaký policista, vskutku zdařilá formulace. Takže když na mě namířil zbraň, stiskl spoušť a nic se nestalo, tak jsem ho měla podle vás upozornit: *Vážený občane. Buďto vám došly náboje nebo se vám jeden vzpříčil v komoře. Mohl byste si to prosím laskavě zkontrolovat?* Takhle jste to myslel?“

„Touhle cestou se daleko nedostaneme,“ shrnul začátek kravaták. „Všichni jsme unaveni, čas evidentně pokročil. Navrhuji odložit jednání na ráno.“

Jenže rejpal nic nevzdával: „Proč jste na něj střílela?“ začal zvyšovat hlas. „Mohla jste ho normálně zpacifikovat, zavolat si posily, a vůbec, neměla jste tam co dělat. Tohle byla akce zásahovky. Vy jste měla stát někde za bukem a látat svému starému fusekle. To je tak, když člověk někam postaví ženskou.“

Poslední slova byla moc i na mě. Adekvátně jsem upravila hlasovou intenzitu a naklonila se směrem k obludě na druhé straně stolu. „Jo takhle, já zapomněla, vy jste tam byl vlastně se mnou a všechno jste viděl. Na vlastní oči. Jen se divím, že jsem si toho vašeho příšerného pupku nevšimla. Možná bych přes něj tu zbraň ani nezaregistrovala.“

„Tak dost!“ práskl kravaták do stolu. „To už by stačilo. Vy,“ ukázal na mě, „okamžitě odevzdáte zbraň. Obešleme vás dle standardních postupů, dostavíte se k nám a tam celý incident probereme. Vaší kameru a záznam pošleme na expertizu, navštívíte psychologa, prostě běžná záležitost. Zároveň apeluji na vaši loajalitu. Venku bivakuje stádo od novin a televize.“

„Za koho mě vůbec máte?“ nevěřila jsem vlastním uším.

„Okay, v pohodě,“ zvedl ruku, jako by se chtěl bránit. „Jen si vymezujeme každý vlastní prostor. Nemusíte se ničeho obávat,

celou věc řádně prošetříme. Důležitou roli bude samozřejmě hrát svědectví ostatních a přistoupíme i k fyzické rekonstrukci.“

„Přímí svědci neexistují a na fyzickou rekonstrukci potřebujete figuranta a mě. Nikdo další tam nebyl.“

„My vám rádi věříme, ale závěry šetření ponechte laskavě na nás, ano? Kolegovi odevzdáte zbraň, on vám vystaví potvrzení, a pro dnešek finito, padla, jasné? Vaše postavení mimo službu necháváme zatím v plné kompetenci zde přítomného majora Radlewského a vašich interních kontrolních orgánů.“

Předpisy hovoří jasně. Jsem dočasně mimo službu.

„Ted'ka vás požádám o zbraň,“ pokračoval.

Položila jsem ji na stůl, zásobník vedle. Chybět mi rozhodně nebudou.

Kolega si natáhl latexovou rukavici a všechno strčil do igelitového sáčku na důkazní materiál. Potom načmáral pár čísel černou fixkou na bílý pruh uprostřed.

„Ještě potvrzení,“ upozornila jsem.

„Vydržte. Nemám čtvery ruce.“

„To jsem si všimla. Ale trocha pohybu by neuškodila.“

Kravaták se opřel lokty o stůl, a nadhodil unavený výraz. „Teda, vy jste dáreček, to vám povím.“

„Myslela jsem, že jste byl z našeho minulého setkání potěšen,“ rýpla jsem si.

Zmohl se pouze na odfrknutí.

„Už se docela těším do pelechu,“ prohlásil ležérně kolega vedle, když mi po stole posunul potvrzení.

Dál už jsem nic raději nekomentovala, i když se mi na jazyk vkrádalo upřímné politování osoby ležící na druhé straně postele.

Venku obecenstvo prořídlo, Romana mě ale čekala.

„Kam pojedeme?“ zeptala se.

„Jedu domů ale ráno se zastav,“ oznámila jsem jí. „Mám všeho plné zuby.“

Kapitola 6

Na Jižní spojce jsem vzala plnou. Všude panoval klid, kolem zářivek nad stojany se hemžila hejna komárů, narážela do průhledného plexiskla, pořád dokola, jako by jim nedocházelo, že se snaží zbytečné. Byli tak trochu jako já, také jsem se rozeběhla proti zdi, a dost tvrdě narazila. Pořád jsem si v hlavě přehrávala ty osudové chvíle, spoušť, která mě tlačila do ukazováku, tma, opuštěná budova, cuknutí po výstřelu, ohlušující rána, zmar, krev.

Vystoupala jsem kolem Barrandovského sídliště na rovinku, mírně zpomalila, minula odbočku na Holyni, a přede mnou v dálce naskočila červená na semaforu. Napravo bych se zkratkou dostala domů, po úzké silnici, která díky nedostatku finančních prostředků na opravy připomínala spíše tankodrom, a po levé straně se nacházel Slivenec, městská část Prahy 5, místo, které mě v posledních dnech pronásledovalo jako zlověstná noční můra. Lidé ze zásahovky odhadli kauzu dobře, Kadlec figuroval jako jeden z podezřelých v případě *Slivenec*, jak jsme si ho sami pojmenovali. Jinak měl klasické nic neříkající číselné označení.

Sundala jsem nohu z plynu a pomalu dojížděla k červené. A přesně, jak jsem tušila, ozvala se ve mně jakási síla a já se zařadila do levého odbočovacího pruhu. Stála jsem tam dvě minuty, během kterých neprojelo kolem žádné auto. Nakonec se zelená usmála i na mě.

Když jsem se po rozvodu přestěhovala kousek za hlavní město, nic mi tahle část Prahy neříkala. Vždycky jsem ji po výpadovce

minula, jediné, co mě štválo, byly časté nehody a následné dopravní kolapsy. Pak tady pár dělníků vztyčilo světelnou signalizaci, mrtvých na silnici ubylo, pro mě ale Slivenec zůstal jedním velkým *nic*. Před třemi týdny se však svět otočil, a bohužel pro všechny zúčastněné, špatným směrem.

Zastavila jsem před obecním úřadem, který se nachází asi tři sta metrů od sjezdu, a vystoupila. Na nedaleké stanici městské hromadné dopravy se v přítmí přístřešku krčila jedna osoba, nedokázala jsem ji na tu dálku rozeznat. Cyklista, který se vynořil z vedlejší silnice, projel kolem, mě si ani nevšiml, ale stojící osobu pozdravil zvednutou paží. Ta pohyb opětovala. Pozorovala jsem šlapající postavu až do té doby, než zmizela za zatáčkou, nad hlavou mi zvláštním způsobem mručelo elektrické vedení, a neznámý na zastávce hlasitě zakašlal.

Slivenec jsem řadila mezi neobyčejně obyčejné vesnice. Výjimečný byl zcela určitě tím, že se nacházel v katastru hlavního města, pozemky oproti podobným zapadákovům po republice musely mít závratnou cenu. Ten, kdo podědil rozpadající se chatrč po předcích, měl docela slušnou šanci zařadit se do záplavy moderních milionářů, kteří sice sami nikdy nic kloudného nevydělali, ale měli štěstí, že se dobře narodili. Pár takových týpků jsem už potkala, bylo až neuvěřitelné, že si naprosto nic nepřipouštěli, jejich ego přerostlo Petřínskou rozhlednu. Většinou sbalili prachy a zmizeli. Prodanou parcelu zplanýroval buldozer a vyrostla ukázková moderna, která při pohledu na okolní stavení působila jako pěst na oko. Po letech se zjistilo, že míst je málo, a přišli na řadu okolní polnosti. Majitelé, šťastní restituenti, kteří nepoznali rozdíl mezi mrkví a kedlubnou, si jednoho dne spočetli, že se jim nevyplatí pronajímat své hektary zemědělcům, mizerná roční almužna nestála za řeč. Z orné půdy se postupem času staly

stavební parcely, o které se strhla mezi zájemci rvačka. Jak se obec rozrůstala, tak se vlastně i dělila. Na původní obyvatele a náplavu. Problém byl v tom, že starousedlíci měli mnohdy hluboko do kapsy, na dvorku se jim proháněly husy a slepice, a starou ojetou popelnici strkali raději do stodoly. Noví občané, ať už přišli ke svému majetku jakýmkoli způsobem, kroutili volantem nablýskaného bouráku, na zahrádce jim stál altánek s posledním typem grilu, a hospodskou kulturu v místní zaplivané čtyřce rozhodně nepodporovali. Kolem jedné části dokonce vyrostla vysoká stěna s vjezdovou branou na magnetické karty.

Všechny ale spojovalo jedno místo, neviditelný průsečík, kde se rozdíly sice nestíraly, ale byly silně potlačeny do ústraní.

Základní škola.

Janka Sedláčková, jedenáctiletá vzorně prospívající dívka, ji navštěvovala také. Před více než třemi týdny ale mávnutím kouzelného proutku zmizela z povrchu zemského. Její matka a nevlastní otec čekali až do pozdních večerních hodin. Marně. Stačili navštívit jak třídní učitelku, kterou zastihli ve sborovně, než odjela domů, tak všechny kamarádky, o kterých si mysleli, že by u nich Janka mohla být. Podle Petry, její údajné největší kamarádky na život a na smrt, zamířila Janka hned po obědě ve školní jídelně pěšky po silnici směrem domů. Tam ale nikdy nedorazila, i když se jednalo o pouhých devět set metrů chůze poklidnou zástavbou. Matka prošla tu cestu snad dvacetkrát, zvonila u každé branky, Janku však nikdo nezahlédl. Před setměním vyrazila za asistence svého chotě na služebnu místní Městské policie, kde se posléze nervově zhroutila. Ještě té noci vyrazila první skupinka včetně dobrovolníků prohledávat okolní terén, Janka se dostala na první stránky internetových deníků, její fotografie se krátce mihla v hlavních zpravodajstvích televizních stanic. Když policie vyloučila

zaručené informace od jasnovidců, kouzelníků a vševědů, nezbylo nic. Prověřen byl samozřejmě i biologický otec, který se v inkriminovanou dobu nacházel na druhém konci republiky, ale tenhle postup byl zcela v pořádku. Na prvním místě se vždycky prověřuje rodina a blízké okolí. Dva dny se nic nedělo, okruh pátrání se stále rozšiřoval, nad územím létal vrtulník s termovizí, matku hospitalizovali na Karláku.

V tu chvíli se nejednalo o náš případ, pohřešované osoby dělá jiné oddělení. S Romanou jsme právě dokončovaly smrt nemohoucí seniorky, kterou někdo v jejím bytě uškrtil na invalidním vozíku prádelní šňůrou. I tady jsme mířily především do rodiny, a vyplatilo se. Vrah se vyklubal z jejího vnuka, pervitinového smažáka, který když zjistil, že mu jeho milovaná babička už žádné peníze na fet nepůjčí, neunesl tíhu okamžiku. Alespoň tak formuloval větu jeho právní zástupce. I já vystudovala práva, než jsem nastoupila k policii, vykonávala jsem dokonce krátce praxi v jedné významné právní kanceláři. Nad některými výroky mých bývalých kolegů jsem ale nepřestávala žasnout.

Třetí den přistála Janka na mém stole, Bobině, fence německého ovčáka se totiž nezamlouvalo jedno místo v nedaleké roklině. Tam, v mělkém hrobě zaházeném větvemi leželo její tělo. Byla nahá, a jak potvrdila následná soudní pitva, opakovaně zneužitá. Ve Slivenci zavládlo nefalšované zděšení a nám, popravdě řečeno, se do toho s Romanou moc nechtělo. Ani jedna z nás nikdy nebude matkou, tuhle možnost příroda jednou provždy zavrhlá, a vyšetřovat násilnou smrt dítěte strašně bolí. Fakt.

Během následujících třech týdnů jsem se dostala domů jenom párkrát, tak akorát zalít kytky a rychle zpátky na Kongresovku, kde naše oddělení okupuje část jednoho patra. Na startovní čáře jsme stály dvě, já a Romana, postupem času se tím ale rozrůstal,

přidávali se další kolegové, kteří dokončili své kauzy, vedení kriminálky vykazovalo značnou nervozitu a policejní prezident opouštěl budovu zadním vchodem. Tisková mluvčí trpělivě opakovala zavedené nic neříkající fráze, na jakékoli informace bylo uvaleno embargo, pravdou ale zůstávalo, že to bylo naprosto zbytečné. Mimo vzorku DNA jsme totiž neměli vůbec nic, a přešlapování na místě k cíli nevede. Někdy v těch chvílích, kdy nás obklopovala naprostá beznaděj, přišel kdosi s návrhem plošného odběru DNA všech mužů starších dvanácti let. Moc dobře jsem věděla, kam tím mířil. Tenkrát to Středočechům v Kmetiněvsi vyšlo, vzorek s pořadovým číslem 632 vešel do dějin. U nás byla ale situace jiná. Nedaleko Kladna se jednalo o spontánní akci, mužská populace do toho šla dobrovolně, vlastně celou akci vyvolala. Ve Slivenci jsem si nedokázala odběry představit. Obyvatel je tam násobně více a pak v celé obci cítíte existenci dvou táborů, domácích a přivandrovalců, jak je nazval jeden postarší chlapík. Z právního hlediska jsme se neměli o co opřít a nápad zamířil k ledu.

Naštěstí kry prolomilo následující ráno, kdy na Kongresovku dorazila mladá maminka s kočárkem a historkou, že její matka možná poznala jednoho našeho neznámého z městského autobusu, kterým v den zmizení Janky cestovala. Potkala ho prý minulý večer, když byla s manželem na divadelním představení v Braníku. Informace pro nás představovala něco jako červené sukno před býčí hlavou, okamžitě jsme vyrazili za ní domů. Co si budu dlouho pamatovat je, jak neustále opakovala, že si není jistá, že nechce nikomu ublížit, že už je starší a zrak jí neslouží jako za mlada. Takhle jsme se dostali ke Kadlecovi.

Ze zatáčky pod náměstím zavrčel červenobílý autobus a líným pohybem mířil k zastávce. Prostor uvnitř jasně osvětlovala ostrá

záře, bylo tam vidět jako do výkladní skříně, pět osob posedávalo u oken, což jsem považovala v tuto ranní hodinu jako běžný počet. Nastoupil i můj pokašlávající, řidič stáhl okénko a vystrčil hlavu ven.

„Hledáte někoho?“ zakřičel směrem ke mně. „Můžu vám nějak pomoci?“

Tipovala bych, že před zmizením Janky by ho k té starostlivosti nepřinutilo ani stádo rozesmátých žiraf. Je smutné, že teprve podobné tragédie boří lidskou nevšímavost a lhostejnost. Z vlastní zkušenosti jsem ale věděla, že do půl roku aktivita odezní a stav se vrátí do původních kolejí. Popoběhla jsem směrem k němu, poznal mě, když jsem byla tak dva metry od něj.

„Jo to jste vy,“ přivítal mě. „Promiňte, ale v té tmě jsem vás nepoznal.“

„V pořádku,“ ubezpečila jsem ho. „Máte ranní službu?“ Blbější otázku jsem si nemohla vymyslet. Kdyby jí neměl, tak by asi neseseděl za volantem. Nechtěla jsem ale, aby mi okamžitě ujel.

„Jo, celý týden.“

Všechny řidiče jsme vyslyšali, i tohohle. Někteří z nich byli všímaví, tedy co se týče skladby pasažérů. Uzavřeli jsme s nimi nepsanou dohodu, že budou pečlivě pozorovat všechny osoby, které míří do Slivence, a kdyby se jim něco nezdálo, dají okamžitě vědět. Myslím, že tenhle byl zrovna pěkný zabeďněnec.

Opřela jsem se levou dlaní o dveře a zeptala se: „Žádní problémoví cestující?“

Strčil si do úst žvýkačku a zakřenil se. „Všichni jsme jedno velké oko. Nemusíte se obávat, kdyby ten hajzl nastoupil, tak ho vynesou akorát nohama napřed.“

Na to, jak by ho poznal, jsem se raději neptala a jenom dodala: „Hm, tak šťastnou cestu.“

Pomalu jsem se došourala k vozu a usedla za volant. Na obzoru začínaly paprsky snaživě prostřihávat noční oblohu, a já zívla.

Kadlece jsem nechtěla postřelit, ale jiná možnost se mi nenaskytla.

Otočila jsem klíčkem v zapalování a vyrazila navštívit vlastní postel.

Kapitola 7

Byla jsem k smrti utahaná, opláchla se, zapadla do peřin a ztratila pojem o čase. Když v deset dopoledne bušila Romana na dveře, vypadala jsem jako rozespálá čarodějnice po lektvarovém dýchánku.

„Můžeš mi prosím tě vysvětlit, proč nezvedáš mobil?“ Stála na chodbě, ruce v bok a vůbec nevypadala, že skoro celou noc nespala. „Volám ti už skoro hodinu.“

„Promiň,“ vzdychla jsem, „ale myslím, že se ve mně všechno tak nějak sečetlo. Nic jsem neslyšela, nejraději bych spala celý den.“

„To máš blbý, Hoffmanová,“ postrčila mě do předsíně a vstoupila. „Dělej, dej se rychle do gala. Kvaltujem.“

„Jsem mimo službu,“ upozornila jsem.

„Nejseš. Alespoň prozatím. Radlewski čeká s oficiálním odvoláním na pondělí. Takže máme víkend, kámoško.“

V tabulkovém rozpisu služeb jsem měla sobotu i neděli volno. Radlewski se zachoval chytře. Proč by mě stavěl na vedlejší kolej ve chvíli, kdy jsem ve službě vlastně nebyla. Ponechá mé odvolání na první pracovní den. A kde trávím volno, je čistě má soukromá záležitost. Nikdo vám nemůže zakázat oddychovat po náročném zásahu třeba u rybníka. Nebo v márnici.

„Tak pospěš!“ naléhala. „Máme průšvih.“

Nedokázala jsem si představit větší pohromu, než můj včerejší střelecký výkon, nicméně nastalá situace překonala moji fantazii ve všech směrech. Kdosi se v noci pohyboval kolem Jančina hrobu,

možná právě v tu dobu, kdy jsem stála před Obecním úřadem. Pokusila jsem se o osobní rekord v přípravě ženského obličejě na vstup mezi civilizované občany, ale pod patnáct minut jsem čas nestlačila. Narychlo jsem přečísla blondáté mikádo, sáhla po přiléhavých džínsech, pruhovaném sportovním triku a přes rameno si hodila tmavou mikinu. Mohla jsem si volnočasový styl dovolit; pouzdro pro skryté nošení zbraně zůstalo na proutěném koši na prádlo.

„Řídím já,“ oznámila mi před domem. „Nebudeme riskovat, že by ti sebrali ještě řidičák.“

„Máš evidentně dobrou náladu.“ Přibouchla jsem za sebou dveře spolujezdce a zapnula bezpečnostní pás. „Někdo ti hnul žlučí?“

Nastartovala. „Jo, Reinmann, náš vlezdoprdelista. Měl dosah, takže celou noc dřepěl na Kongresovce na zadku a přemýšlel, jak koho zbuzerovat. Když si mu nebrala mobil ty, začal systematicky terorizovat mě. Volal nepřetržitě, to jsem ještě nezažila. Když už hrozilo, že hovor spadne do schránky, normálně volání típnul a začal znova. Neuvěřitelné. Vzala jsem mobil až po čtvrt hodině.“

Vytáhla jsem svůj přístroj a zkontrolovala ho. Počet zmeškaných hovorů od Reinmanna vydal na dvě stránky, Romana volala pětkrát. Dotkla jsem se levého tlačítka a zjistila, že bylo vyzvánění vypnuté. Preventivní opatření při včerejším rozhovoru se šváby. Dokázala jsem si Reinmanna na služebně představit, musel šílet vzteky. Byl nevyzpytatelný nervák a frajer až na půdu. Pro ženu obyčejná tuctovka, on žil ale v přesvědčení, že je proti němu Alain Delon naprostá nula. Jeho oblíbenou disciplínou bylo partáky kolem sebe neustále shazovat, a historky na téma opačného pohlaví, ty sypal z rukávu jednu za druhou. Možná jeho humor na někoho skutečně zabíral, ve mně a v Romaně ale přestřelil. A

myslím, že si realitu i uvědomoval. V poslední době prezentoval oplzlosti výhradně v naší nepřítomnosti.

Projely jsme kolem místa, kde jsem před pár hodinami stála a rozmlouvala s řidičem autobusu, a pokračovaly dál, až do ulice Višňovka. Tam se nacházel hřbitov, místo posledního odpočinku Janky. Už jsem tady dvakrát byla, poprvé při rozloučení, to jsem myslela, že nepřežiju, zadržovala jsem slzy, jak jen to šlo, a podruhé o pár dnů později. Zaparkovala jsem hned vedle hlavní brány a v tichosti proklouzla mezi tiché a chladné kameny. Vydržela jsem s ní sedět asi půl hodiny, pak ke mně přišel správce a řekl, že musí zamknout. Měl lítostivý tón, věděl, kdo jsem. Na cestě mě potom objal a popřál hodně štěstí. Věděla jsem, že ho budu potřebovat.

Jak jsme se blížily úzkou cestičkou do zadní části, zpozorovala jsem skupinku asi deseti osob. Postávali kolem náhrobku a zdálo se, že jim není zrovna do zpěvu. Poznala jsem Jana Balíčka, kolegu, pro kterého se ujala trefná přezdívka *Balík*, protože jím i byl, pár mládenců od techniků a nechyběl správce. Měl na sobě zašpiněnou košili od hlíny, vykasané rukávy a montérky, které musely být tak o dvě čísla větší. Jeho výraz ve tváři byl ale mnohem smutnější, než při našem posledním setkání.

„Vás dvě si jednou pošlu pro smrt,“ prohlásil Balík, když nás spatřil. „Trčíme tady už skoro dvě hodiny, pokud se nemýlím, je tohle především váš případ, ne? Kde sakra jste?“

„Zbytečná otázka,“ odsekla Romana. „Na pochopení odpovědi je tvoje šedá kůra moc zakrnělá.“

Protáhl si paže a dodal: „Jako vždycky příjemná, že?“

Rozestoupili se.

Čekala jsem všelicos, počmáraný hrob nechutnými výrazy, urážlivé obrazce ženských genitálů, symboly nacismu, vyvrácený kámen, otevřenou desku s poničenou rakví, ale tohle? To mi vzalo

dech. Celé místo bylo zasypáno krvavými růžemi, které lemovaly zpola vyhořelé svíčky ukryté v náhrobních lampičkách. Těch květů tam musely být stovky. Uprostřed všeho bohatá smuteční kytice sněhově bílých lilií s černou stužkou a nápisem vyvedeném ve zlatě. Něco podobného jsem ještě v životě neviděla, celá scéna budila dojem, jako kdyby tady byla pochovaná princezna.

„Ježíši,“ hlesla Romana za mými zády.

„Včera, když jsem zamykal, tady nic nebylo,“ ozval se správce.

„V kolik jste odcházel?“ zeptala jsem se.

„Jako vždycky. Krátce po šesté.“

„A byl jste i tady, než jste odešel?“ ukázala jsem k hrobu.

Udělal dva kroky, až stál přímo přede mnou. „Chodím za Jankou každý den. I proto jsem vás tady tenkrát objevil. Vždycky chvíli stojím a přemýšlím, jestli existuje na světě vůbec nějaká spravedlnost. Jestli ten Bůh tam nahoře všechno vidí, a když už ano, proč nic neudělá. Včera jsem jí přinesl lampičku a zapálil svíčku, aby tady nebyla tak sama. Položil jsem jí tam nahoru,“ ukázal na náhrobní kámen.

Žádná svíčka tam nestála.

„Asi mu tam esteticky neseděla,“ doplnil Balík. „Náš neznámý jí přesunul na vedlejší náhrobek, k Charvátům.“

Netušila jsem, jestli nejsem přetažená. Ani u Charvátů se nic nenacházelo.

„Už jsme jí zabavili, kvůli případným otiskům,“ upozornil mě jeden z techniků.

Udělal jsem krok vpřed a dřepa si. Květiny musely být čerstvé, vůně z nich přímo sálala. Nasucho jsem polkla a trochu se mi zamlžily oči.

„Co je na té stužce napsáno?“ zeptala se Romana.

„Zatím nevíme,“ pokrčil rameny Balík.

Otočila se k němu. „Cože?“

„Je tam něco latinsky. Teda alespoň na tom jsme se shodli, že se jedná s největší pravděpodobností o latinu. Jenomže nikdo z nás latinsky neumí, a předpokládám, že ani vy dvě. Takže budete muset počkat na laborku.“

Zavřela jsem oči a vnímala napětí, které se kolem rozprostíralo. V hlavě se mi převracely myšlenky, létaly z jedné strany na druhou, narážely do sebe, praly se. Tohle přeci nemůže být pravda, co tím chtěl dotyčný říct? Chtěl nás na něco upozornit, nebo se nám vysmát? Nebo už jako policajtku uvažuji tak přízemně, že nedokážu pochopit základní lidské pohnutky jako je lítost, láska, stesk? Mám snad uvěřit na existenci takové zrůdy, která po vraždě podobným způsobem vyzdobí hrob své oběti?

Zvedla jsem hlavu ke správci. „Nevíte, jak se sem mohl dostat?“

Poškrábal se na hlavě a mírně pokrčil rameny. „No, zase tak těžké to asi nebylo. Na jižní straně je provalená stěna. Obecní úřad se jí chystá opravit už dva roky, ale zatím nejsou peníze.“

Prachy, o ty jde vždycky až na prvním místě.

„Vede tam nějaká cesta?“ chtěla jsem vědět. Nedokázala jsem si představit, jak se někdo prodírá houštím bodláků s pytlek růží na zádech.

„Vlastně tam je,“ řekl zamyšleně a tentokrát se podrbl na bradě. „O cestě bych nemluvil, na mapě určitě nebude, ale jezdí tamtudy traktory na pole, takže tam jsou vyjeté takové ty koleje.“

„Máme všechno vyfoceně?“ zeptala jsem se techniků.

„Jo,“ odvětil jeden, „máme i video. Zabavíme všechny lampičky,“ ukázal rukou na nejbližší, „a pošleme je do laborky. Taky ty lilie, už kvůli nápisu. Růže bych tady nechal, nedokážu si představit, že by je hoši zkoumali jednu po druhé.“

„Bereme všechno!“ zasáhla rezolutně Romana.

Kývla jsem na souhlas a podívala se opět na správce. „Říkal jste, že jste dal na horní část hřbitovní svíci včera, než jste zamknul. Předpokládám tedy, že jste si všiml výzdoby, věnců a tak dále, co tady Janka měla. Ztratilo se něco?“

Pokrčil rameny, tentokrát výrazně. „Neřekl bych. Byly tady samozřejmě svíčky; když jsem odcházel, tak už žádná nehořela, a taky dva věnce, ty už tady jsou delší dobu. Všechno leželo na desce. Já jsem právě tu svojí položil na kámen, ani nevím proč, snad abych nenarušil okolí těch věnců. Jeden byl od její mámy a ten druhý přinesli prarodiče.“

Natáhla jsem ruku a pomalu odhrnula pár květů. Objevila se část věnce, začínal lehce žloutnout. Také zápach se změnil, vůně čerstvých růží se začala mísit s nastávající hnilobou. Několikrát přšelo a hrob nebyl krytý přístřeškem. Oba věnce byly zralé na vyhození. Nedokázala jsem ale pochopit, proč dotyčný odstranil lampičku správce a zahnívající věnce a ostatní vyhořelé svíčky ponechal na místě. „Když jste sem pokládal tu lampičku, neviděl vás někdo? Nestál třeba u jiného hrobu?“

„Myslím, že ne,“ prohlásil, ale v jeho hlase bylo znát drobné zaváhání. Určitě si nebyl stoprocentně jistý.

Romana dřepla vedle mě. „Vidíš, jak jsou naaranžované?“ Vzala do ruky jeden květ. „Míří od středu ven, střed představují lilie, a kolem dokola jsou ty růže vyskládané, jako paprsky slunce. Na tohle potřeboval docela hodně času. A další,“ zarazila se, „kam se poděly stonky?“

Měla pravdu, vůbec jsem si takovou základní věc neuvědomila.

„Kde se dají pořídit růže bez stonků?“ pokračovala. „Nebo jinak, kde se dají pořídit pytle růží bez stonků?“